

# Té final la realitat?

written by Pau Miserachs | 23 de juny de 2018

L'escriptor anarquista José Manuel Álvarez Florez deia en el seu llibre *Girar de Anarcos* (Muchnik Editores, Barcelona 1980) que la realitat no té final i no sabem com explicar-ho perquè tan sols hi veiem els límits. De fet no ens agrada la concepció dels temps actuals. Tampoc la del passat. Voldríem, segons Álvarez, una subversió verbal per fer fluir una nova concepció que ens alliberi de la vella que ens oprimeix.

Cal canviar doncs la realitat perquè canviï el pensament? Pot canviar amb tantes pàtries que al Regne d'Espanya es reivindiquen a tort i a dret? Per què fem de la intocable Constitució una pàtria i de la pàtria, passió?

Hem descobert que el poder a més de polític és econòmic, social i espiritual, de les marques i dels clubs de futbol. És aquest el tresor de la terra? Pot anar la terra contra la llei? Va la llei contra la terra? És compatible amb la pàtria catalana?

Perquè el treballador descobreix que la cobdícia de la propietat desperta la misèria. Hem de viure d'una manera diferent? Podrem?

Busquem la llum a l'instant. Hi estem acostumats amb el Google i l'ús constant del mòbil. Però, quin és el veritable futur? És la república del poble? O serà la república dels partits? El que és clar és que hem de lluitar contra les concepcions presents a l'escenari polític que no respecten les llibertats, ni la dignitat humana, ni la justícia social.

La pràctica democràtica del poder no és el resultat dels formalismes ni de l'estructura simplement plural del poder, sense renovació. La política espanyola s'ha mogut en la hipertròfia del centralisme i l'atonia dels pobles perifèrics.

Que els poders estiguin dividits no vol dir que estiguin separats. La democràcia exigeix evolució, canvis i modificacions de la Constitució, determinació i audàcia.

S'ha volgut nacionalitzar Catalunya sota el control del govern del regne, impedint la recuperació dels drets i llibertats propis de la nació catalana. Centralització i superestructura política han volgut ser implantades com a solució final, a més de fer tot el possible per fracturar la societat catalana des de fora .

Haurien d'haver vist el referèndum de l'1 d'octubre de 2017 com un subproducte de la llibertat, en lloc de reprimir la gent amb la llei, introduint un grau de violència d'estat.

La criminalització de la política no és un comportament moderat ni responsable en una democràcia liberal. Però si la democràcia perd la paraula llibertat, llavors el problema esdevé particularment difícil de resoldre.

Algú encara no ha entès que l'Estat no és Déu, sinó que és un aparell obligat a donar servei al poble, en lloc de voler dirigir-lo, que és el que ha demostrat la introducció de massa funcionaris a les elits del poder polític.

La democràcia també es valora en funció del respecte a les minories nacionals. Hi ha democràcia si el respecte existeix. No es pot entendre com democràtic un règim que nega els drets de les minories i de les nacionalitats històriques violant a més les seves obligacions constitucionals. Té final aquesta lamentable realitat?